A rămas doar Ego-ul

On Aprilie 02, 2016

Fă din leadership o capodoperă, integrându-te în configurația faptelor și evenimentelor din care este constituită acțiunea unui roman.

Exista o pagină mereu rescrisă în viața mea care mă făcea să vibrez și să înțeleg, dincolo de cuvintele reci ale unui limbaj plin de sensuri, secretul unei întoarceri la același punct de răscruce, la același ceva care trecea dincolo de mine, cu multe semne de explicație greu de adunat, neuitând nicio clipă faptul că eram condiționat de ele. Imaginația mă ajuta să redau viața celor ce și-o pierdeau prin condamnarea la o tragică introspecție, să stăpânesc pulsul unei inimi omenești, să țin locul punctului fix al unui întreg univers căutat în zadar de vânătorii de absolut.

Un fragment plin de emoție îmi făcea mare bucurie să-l redau întocmai, în forma originală, în configurația subiectivității faptelor intrate într-un fel de con de inspirație, retrase discret în cumpăna unor redundanțe de ghidare, în surplusul de exprimare liberă. În mijlocul încercărilor de a constitui o nouă artă a scrisului, o formă de spiritualizare a materiei, din revelații supuse unor corelații de ordin esoteric și unor presiuni deterministe multiple datorate combinării cunoștințelor practice, se năștea acel sentiment de apartenență la o putere inegalabilă prin rafinament și unicitate.

Scrisul părea un fel de ieșire din Matrix, o evadare din lumea surzilor și orbilor, un surogat pentru neîmplinirile dintr-o viață falsă. Dând contur ideilor și valorilor dominante ale conștiinței mele, simțindu-mi gândurile cum se lovesc uneori de colțurile unei priviri din afara a ceva în care eram și nu eram, încercam să justific restrângerea concentrică a aceluiași gigant puls ce răspundea favorabil la chemările năzuinței de a cunoaște scopul vieții. De a pătrunde în tainele lumii prin scris și de a-mi însuși cât mai multe privilegii: *"Sometimes I feel It's all too much to take in, I can't hold on."*

Leadership: Cum estimezi conținutul noțiunii de REALITATE din punct de vedere al unor experiențe de creație pe care le-ai bifat la un moment dat ca "Extra-Options" pentru portretul unui Ego nemăsurat?

Ca și în cazul artiștilor, mă confruntam cu părțile denaturate ale unor cantități însemnate de elemente de conținut, putând fi înțelese ca niște axe organizate în jurul unui amestec de factori perturbatori, cu greu primind de la ele impulsuri ale mișcării ideilor întreținute continuu de modelul abstract al fenomenului concret. Conținutul noțiunii de realitate pe care încercam s-o definesc prin intermediul experiențelor de creație, exprimat sub formă de text sau imagini, asemănător sau total diferit față de domeniul conducerii, conținea mai mult subiectivism, nu doar libera interpretare a alcătuirii lumii.

Repetitiv, aruncasem și eu în artă toate acele substanțializări ale trecerii de la o zonă umbrită de efectul direct al unui "ar fi trebuit și nu mai este", la o zonă luminată de ultimul izvor inspirațional al existenței mele: povestea fără sfârșit.

Lăsați-mă să încerc să fac o paralelă aici. Cea dintâi condiție de a scrie a marelui poet american Walt Whitman și, în același timp ireductibilul gândirii lui, era desfășurarea acelui Eu evadat în spațiul construit după iubirea lui, de-a lungul întregii existențe, realizarea lui concentrică și succesivă în universul întreg. Poate că tocmai iubirea a fost rezultatul experienței de creație bifată la un moment dat ca "Extra-Options" pentru portretul unui Ego nemăsurat.

În felul acesta de-a căpăta experiența, prin ceva la care ținea atât de mult, prezentul i-a răpit anxietatea. În mintea lui incandescentă, uneori înceţoşată de variante care l-ar fi putut ajuta să meargă din nou pe pista *"E aici ceva unic ! "*, evenimentele în sine nu mai contau prea mult, mai aveau foarte puțin loc. A rămas doar Ego-ul. Dar un Ego nemăsurat, fiindcă își multiplica perspectivele de a reflecta asupra sa ca Ego universal, ca receptare a ideii de expansiune a materiei vii aflată în stare de agregare.

Leadership: Controlezi contextul trecerii de la o zonă umbrită de efectul direct al unui "ar fi trebuit și nu mai este", la o zonă luminată de ultimul izvor inspirațional al existenței tale?

Mobilitatea în fața realității fenomenelor din care ești parte activă, vibrația mistică în fața unei entități transcendentale, ca atunci când scrii despre ceva ieșit din comun, caracterizează omul care atacă viața în mod indirect, dar cu influență spre fapticul imediat. El își supune percepțiile vizavi de lume unei selecții dictate de izvorul inspirațional al existenței sale.

Aceste unde ale mobilității, având la origine existența unei anumite trepte de contemplare, susținând bucuria de a exista printr-o viziune interioară nemărginită, se încrucișează într-un sistem de construcție unitară a conținutului evaluării a tot ce ți se întâmplă și te înconjoară. Fantasticul și aventura avându-și originile în rațional.

Ceea ce scrii, se întoarce întotdeauna în realitate, spre tine, cu precădere spre ceea te cheamă inima, spre ceea ce te va împlini. În felul acesta capeți o experiență trebuincioasă prin ceva la care ții atât de mult, generând sentimentul că ești pe calea ta.

Ultimul izvor inspirațional al existenței tale este iubirea pentru un moment care nu mai trece, văzută ca un fel de conturare a unei imagini întregitoare despre tine care se transformă fără încetare.

Iubirea este varianta unui Eu căruia nu i-a mai rămas altceva decât anevoioasa muncă de a se integra în configurația faptelor și evenimentelor din care este constituită acțiunea unui roman.

"Ce roman a mai fost și viața mea". Napoleon a înțeles mai bine ce înseamnă să fii știutor de viață, în timp ce-și scria memoriile pe insula Sfânta Elena. Scrisul a reprezentat ultimul izvor inspirațional al existenței sale.

Zona numită *„ ar fi trebuit și nu mai este "* se situează în prezența unei rațiuni care nu se mai crede atotputernică, expunându-se modalității de a se reforma cu adevărat. Chiar dacă uneori este prea târziu...

Leadershipul integrează în forma lui de bază acea calitate fără egal ce conduce și stăpânește omul potrivit tendinței lui de a se avânta mereu spre ceea ce generează un consum interior mare, iubirea care se înalță dinspre sine spre sensul vieții. Trebuie să fii scriitor ca să ai acces la acea pagină mereu rescrisă care te face să vibrezi și să înțelegi, dincolo de cuvintele reci ale unui limbaj plin de sensuri, fluxul forței vieții.

A face din leadership o capodoperă înseamnă să combini cunoștințele posedate de un spirit al acțiunii, în sensul determinat de valorile unor experiențe de viață pline de învățături, cu acea incontestabilă veridicitate pe care o dă un Ego prins în contemplația sinelui.

A rămas doar Ego-ul este consecința unei cunoașteri profunde condiționată de tendința de a puncta un destin la răscruce de *„ Ai fi putut face și nu ai făcut "*.

Leadershipul este un regat al ireductibilul gândirii, având ca reper desfășurarea acelui Eu evadat din închisoarea existenței obișnuite și atașat în spațiul construit după o viziune, în funcție de starea care îți dă puteri să fii nebănuit de bun de-a lungul unui context de apel la mobilitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/a-ramas-doar-ego-ul.html